

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ ΟΔΩ ΦΛΕΣΣΑΙ ΑΡ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἕως τῆς 1ου Ἰουλίου

Ἐν τῷ ἔσωτ. δρ. 6. Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 8

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκλογικὰ καθήκοντα τῶν μελῶν τῆς «Ἀναπλάσεως», ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἡ Μασσονία καὶ ὁ Θεὸς αὐτῆς, ὑπὸ Πανκρέτου Χ. Δουληγέρη. — Ὁ κοινωνικὸς ἄνθρωπος, (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου) ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Ἱερωνύμου Οἰκονόμου Μεγαλοσπηλαιώτου, Περὶ τῶν σχέσεων νεκρῶν καὶ ζώντων. — Ἐγγραφὸν Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν καὶ Ἱερέως πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀγαθόκληδος. — Ἡ οἰκογένεια ἐν Ἀμερικῇ. — Δούλας καὶ Κύριος. — Ἡ ὁρηγεωτική ἀκροφύα. — Κράτος καὶ δικαιοσύνη. — Ἡ μετένοια τοῦ Ἰωάννου Μύλλερ. — Νέα βιβλία. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον Κυριακῆς τῆς 31 Ἰανουαρίου. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. — Γενικὴ Συνέλευσις «Ἀναπλάσεως». — Διήλωσις πρὸς τοὺς κ.κ. ἀνταπεκτιτὰς τῆς «Ἀναπλάσεως».

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καθῆκον ἀπαράρτητον θεωροῦμεν νὰ διατυπώσωμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι τακτικὰ καὶ ἀρωγά μέλη τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» τὴν γνώμην ἡμῶν περὶ τοῦ τρόπου, καὶ ὃν ὀφείλουσι ν' ἀσκήσωσι τὰ ἐκλογικὰ τῶν δικαιώματα εἰς τὰς ἐπικειμένους βουλευτικὰς ἐκλογάς.

Πρῶτον πρέπει νὰ ψηφίσωσιν ἐν ἀγνότητι. Ὅχι δηλαδὴ ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τυφλὰς προσωπικὰς συμπαιδείας καὶ ἀπὸ προηγούμενας ἀμαρτωλὰς συνήθειας καὶ ἀπὸ σκέψεις ἰδιοτελεῖς, ἀλλ' ὡς πρόσωπα ἡθικά, μὲ τὴν διάνοιαν νὰ ἐκλέξωσι τοὺς καλλιτέρους διὰ τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα καὶ ἱκανωτέρους εἰς τὸ νὰ ἐξηγηρηθῶσιν ὅχι μόνον τὰ τοπικὰ συμφέροντα, ἀλλὰ καὶ τὰ γενικώτερα τοῦ Κράτους.

Δεύτερον πρέπει νὰ ψηφίσωσιν ἐν δικαιοσύνῃ. Δὲν ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ λέγωσιν ὅτι προτίθενται νὰ ψηφίσωσι τοὺς καλλιτέρους, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ψηφίσωσι τοὺς σπράγματι τοιούτους. Εἰς τοῦτο δὲ δύνανται νὰ ὀδηγηθῶσιν ὡς πρὸς τοὺς ἡδὴ πολιτευθέντας ἐὰν ἐξετάσωσιν ἀμερολήπτως πῶς ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἐπολιτεύθη. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς νέους ὑποψηφίους δύνανται νὰ τοὺς κρίνωσι

ἐν δικαιοσύνῃ, ἐὰν ἀμερολήπτως ἐξετάσωσι τὸν χαρακτῆρα ἐκάστου ὀδηγούμενοι ἐκ τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ βίου.

Τρίτον πρέπει νὰ ψηφίσωσιν ἐν ἐπιγνώσει τῆς ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εὐθύνης τῶν. Κατὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁ ἄρχων ὀφείλει νὰ μὴ κατεξουσιάζῃ, ἀλλὰ νὰ διακονῇ. Ὅχι δηλαδὴ νὰ κάμῃ αὐθαίρετον χρῆσιν τῆς ἐξουσίας τοῦ παραθιάζων τοὺς νόμους καὶ καταπατῶν τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἐξουσίαν ὡς ὑπηρετῆς τοῦ Κράτους, μὲ πνεῦμα δικαιοσύνης καὶ χρηστότητος καὶ αὐταπαρνήσεως. Πρὸς τοῦτοίς, κατὰ τὸν Κύριον ἡμῶν, αἱ ἐξουσίαι ἐνὸς χριστιανικοῦ Κράτους ὀφείλουσι νὰ ἐργάζωνται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πραγματοποιήσωσιν ἐν αὐτῇ τὴν ἐπὶ γῆς βασιλείαν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς. Ὅσοι ἐκλογεῖς λοιπὸν προτιμήσωσιν ὑποψηφίους γνωστούς, ὅτι δὲν σέβονται τοὺς νόμους, ὅτι προστατεύουσι τοὺς φαύλους, ὅτι ἐπιζητοῦσι τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα ἐκ παντὸς τρόπου, ἀδιαφοροῦντες πῶς θὰ τὸ μεταχειρισθῶσι, καὶ μὴν μόνον ἔχοντες μανίαν, πῶς νὰ τὸ καταλάβωσιν· ὅσοι ἐκλογεῖς προτιμήσωσιν ὑποψηφίους μὴ θέλοντας νὰ ἐννοήσωσι τί εἴνε βασιλεία τοῦ Θεοῦ πραγματοποιουμένη εἰς τὸν Κράτος, τὸ δὲ Κράτος τοῦτο θεωροῦντας ὡς ὄρν, ἐκ τῆς ὁποίας πᾶς φίλος δύναται νὰ ζυλευθῇ, ἢ ὡς πτώμα, ἐκ τῶν σαρκῶν τοῦ ὁποίου ἕκαστος ἥρπεν τοῦ κόμματος δύναται νὰ τρώγῃ, οἱ ἐκλογεῖς αὗτοι, χριστιανικὴν ἂν θέλωσι νὰ ἔχωσι συνείδησιν, ὥς συλλογισθῶσι ποίαν εὐθύνην φέρουσιν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Ἐταρτατον ὀφείλουσιν ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγκαστῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐκλογεῖς εἶνε νὰ ψηφίσωσιν ἐν πατριωτισμῷ καὶ ἠφρονήσει. Καὶ θὰ ψηφίσωσιν ἐν πατριωτισμῷ, ἂν προτιμήσωσιν ἄνδρες διατεθειμένους νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ διοικητικῆς καὶ δικαστικῆς καὶ εκπαιδευτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀνορθώσεως. Θὰ ψηφίσωσι δὲ ἐν φρονήσει ἂν συλλογισθῶσιν ὅτι ἡ προτίμησις ἀνιξίων εἰς τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα εἶνε ἡ θλιβερωτέρα ἡθικὴ παραφροσύνη, ἥς τὰ ἀντίποινα καταβάλλουσι καὶ Κράτος μὲν καὶ Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος καὶ Κοινωνία, ἀλλὰ καὶ εἰς ἕκαστος τῶν ἐκλογέων μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ τῶν πατρῶν αὐτοῦ.

Πέμπτον ὁφείλουσιν εἶτε εἰς τὸν ἐαυτὸν τὸν νῦν στέφοντι μέσῃ ἐκλογικῇ ἐπιχειρηματικῇ παρρησίᾳ καὶ ἀνέγκῃ, εἶτε εἰς τὰς συνειδήσεις ἄλλων νῦν μεταχειρισθῶσιν αὐτοὶ τοιαῦτα. Ἄς σταθῶσιν οἱ ἴδιοι ἀνώτεροι μαθητευόμενοι ὁπαιδῶν καὶ ὑποχρέσεων προσωπικῶν καὶ φόβων καὶ πίστεων καὶ ἀπειλῶν καὶ δουλείας οἴνου καὶ δεσμεύσεως δόγων. Ἀλλὰ καὶ ὅς μὴ μεταχειρισθῶσιν τοιαῦτα μέσῃ πρὸς παρρησίαν καὶ δεσμεύσειν συγγενῶν τῶν φίλων τῶν γνωστῶν τῶν συμπολιτῶν τῶν Χριστιανῶν ἰδίων εἶνε τὸ φωτίζειν, ὅχι τὸ δαλεάζειν τὸ πείθειν, ὅχι τὸ καταναγκάζειν. Καὶ ὁ Χριστιανὸς ἐκλογεὺς δὲν εἶνε ξένος τῶν καθήκοντων τούτων. **Μιχ. Ι. Γαλανός**

Η ΜΑΣΣΟΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΑΥΤΗΣ

Ἄρα! καὶ ἀναθέματα εἶδομεν ὅτι ἐξεπρόφθισαν ὑπὸ τῶν Μασσόνων κατὰ τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου Leo Taxil, ὅστις ὄν μεμνημένος εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς τῶν μυστηρίων αὐτῶν καὶ ἀποσπασθεὶς ἐδημοσίευσεν ὅτι τὸ τέλος τῆς Μασσονίας εἶνε ἀθεΐα καὶ ἀποστοράκις παντὸς ἠθικοῦ δεσμοῦ. Εἰς τι μέρος δὲ τοῦ συγγράμματός του ἐπὶ λέξει λέγει «**Ἄς μὴ λησμονώμεν ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς εἶνε λατρεία τοῦ Σατανᾶ**» (ὅρ. Μετάφρ. σελ. 777). Ἡμεῖς καθὼς ἔχομεν καθῆκον ἀνεῖν οὐδεμιᾶς τοιαύτης προκαταλήψεως θὰ ἐξετάσωμεν περὶ τοῦ βασίμου ἢ μὴ τῶν εἰρημνίων, οἱ δὲ παθοῦντες τὸ φῶς ὡς παρακολουθήσωσι προσεκτικῶς τὴν ἡμετέραν πραγματείαν.

Ὁ Μασσονισμὸς θέλων νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει ἠθικὰς βάσεις καὶ θεῖαν καταγωγὴν προβάλλεται τὸ ὄνομα ἑνὸς Θεοῦ, ὃν ὀνομάζει «**Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ σύμπαντος**». Ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῇ φύσει τῆς ὁποίας ἔγκειται ἡ ἰδέα τῆς ὑπάρξεως τῆς αἰτίας τῆς, τοῦ Θεοῦ, οὐδέποτε ἔσχεν ἀνάγκην νέων θεοτήτων καὶ ὀνομάτων μετ' ἀορίστων καὶ ἀντιφατικῶν ἰδεῶν περὶ αὐτῶν· διότι τὰ πολλὰ ὀνόματα καὶ αἱ ποικίλαι ἀντιφατικαὶ παραστάσεις περὶ τῆς ἰδέας τοῦ θεοῦ ὑπὸνέγκον τὴν ἐν πᾶσι κατὰ πτωσιν καὶ τὸν ὅλεθρον τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία οὐ μόνον τὰς ἠθικὰς πλάνας τῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν κορεσμὸν τῶν εὐτελεστάτων παθῶν τῆς ὑπὸ γαγεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν διαφόρων θεῶν τῆς, ὀνομάζουσα θεοὺς προστάτας τῆς μέτης, τῆς κερδοσκοπίας, τῆς ἀκρασίας κλπ. κλπ. Ὁ κόσμος πρὸ παντὸς ἔσχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἰδανικῆς ὑποτυπώσεως καὶ ὅσον ἐνεστὶ τελείας περὶ Θεοῦ παρουσίας καὶ πλήρους καθορισμοῦ τῶν ἐκ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἀπορρεόντων καθήκοντων αὐτοῦ.

Πληροὶ τὴν ἀνάγκην ταύτην ὁ Ἀρχιτέκτων τῶν μασσόνων·

Τίς δ' ἐστὶν οὗτος ὁ πολὺς αὐτῶν Θεός;

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία του, ἣν ἀκροθιγῶς ἐν τῷ παρελθόντι ἐγνωρίσαμεν. Ὁ ἀνεῖν ὀνόματος καὶ καταγωγῆς, ἀλλὰ μυθώδης, ὡς λέγουσιν, ὑπάτος Ἀρχιτέκτων τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἐδωρήσατο τὸ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὀνόματος εἰς τὸν Θεὸν τῶν Μασσόνων ἀναμάσας αὐτὸν· «**Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος**» ἀλλὰ ρούχα, ἠθικὴν δηλονότι ἐνδυμνίαν δὲν εἶχε νὰ τῷ δώσῃ, οὐδὲ συνέφερε βεβαίως

εἰς τοὺς κατασκευαστὰς Ἰουδαίους καὶ τοὺς μετέπειτα ὑποστηρικτὰς τοῦ μύθου ὁ καθορισμὸς καὶ ἡ παραδοχὴ τοιῶνδε ἢ τοιῶνδε ἀρχῶν. Διὸ ἕκαστος τῶν Μασσόνων ἀντὶ νὰ ἐνδυσθῇ ἠθικῶς, νὰ φωτισθῇ, νὰ ἀναγεννηθῇ καὶ τελειῶς ἀναπλασθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ του! τοῦθ' ὅπερ, ὡς ὁμολογεῖ ἡ ἱστορία τῆς ἐκπολιτισθείσης ἀνθρωπότητος, διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν γίνεται, τοῦναντίον ἕκαστος αὐτῶν ἐνδύει τὸν Θεὸν του μὲ τὸ ἀνάλογον τῶν ὑποκειμενικῶν του συναισθημάτων διάφορον ἐνδυμα, ὅπερ φέρει ὁ ἴδιος ἐν τῇ ψυχῇ του. ἔχει λοιπὸν ὁ δυστυχὴς Ἀρχιτέκτων, ἢ κατὰ τὴν Γραφὴν εἰπεῖν «**Τὸ Πνεῦμα τὸ ἁλάλον καὶ κωφόν**» φορέσῃ καὶ ἀλλάξῃ τόσας ἐνδυμασίας ὅσας εἶνε αἱ διάφοροι πεποιθήσεις καὶ αἱ μεταλλαγαὶ αὐτῶν ἀπὸ μέρους τῶν πολυμύθων ὁπαδῶν του.

Ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ ὁ Θεὸς τῶν Μασσόνων εἶνε Θεὸς τοῦ γούστου, ὡς λέγομεν, ἑνὸς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν! Πεπρωτικισμὸς ὅμως μὲ πανδιδακτικὴν καὶ ἐνδοξον ἀφασίαν!

Πρὸς δόξαν δὲ καὶ λατρείαν τοῦ «**Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος**» ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μασσόνων ὑπάτος αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος Ἀρχιτέκτων ἐδωρήσατο, ὡς γνωστὸν ἐκ τῶν Μασσονικῶν συγγραμμάτων, τὰ διάφορα τῆς τέχνης του ἐργαλεῖα, ὅσων τὸ πλοῦθ' ὅρι, τὸ μυστήριον, τὸ γωνιάμετρον, τὸν διαβήτην, τὴν ἐμπροσθεῶν κλπ. μάλιστα δὲ τὸ πρῖονοῦσ' αὐτοῦ «**Σφύρι**» διὰ τοῦ ὁποίου δὲ κατεργάζονται οἱ Μασσόνοι τοὺς ἀξέστοις λίθους, δηλαδὴ «**Τὴν ἀξέστον ἀνθρωπότητα**» (ὅρ. Μασσόν. Περιοδ. «Πυθαγόρας» σελ. 5 τοῦ ἔτους 1896) καὶ διὰ τῆς κρούσεως τοῦ ὁποίου δίδονται ὑπὸ τῶν σεβασμίων τῶν Μασσονικῶν Στοῶν ἀπασιν αἱ διαταγαὶ πρὸς «**Κεραμισμοὺς**», πρὸς «**Στεγασμοὺς**» κλπ. καὶ μάλιστα πρὸς περιαγωγὴν τοῦ «**Κορμποῦ τῆς ἀγαθοεργίας**», ἵνα μὴ τις ἐξέλθῃ τῆς Στοᾶς πρὶν ἢ βαλάντιοις τῇ.

Πάντα δὲ τὰ ἐν τῷ κρυπτῷ εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπότητος σκευωρούμενα καὶ εἰς δόξαν τοῦ μεγάλου αὐτῶν Ἀρχιτέκτονος! ἀναφερόμενα εἶνε ὅμοια μὲ εἰρωνείας ἀσεβῶν τέκνων πινόντων εἰς ὑγείαν νεκροῦ πατρὸς! καὶ ληστευόντων ἐν ὀνόματι τῶν ἠθικῶν του! ἀρχῶν.

Η ΑΥΤΟΚΑΤΑΛΙΚΗ ΤΗΣ ΜΑΣΣΟΝΙΑΣ

ΕΝ ΤΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΙ

Τὸ ἐν Ἀθήναις Μασσονικὸν Κέντρον ὁμολόγησε διὰ τῆς ἀπολογίας του πρὸς τὸν «**Βέβηλον κόσμον**» (ὅρ. ὁμιλ. Στοῦπν) ὅτι δέχεται εἰς τοὺς κόλπους του τοὺς πρεσβεύοντας τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ, Μ. Α. Α. Τ. Σ. δηλ. Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. Ἀφοῦ δὲ ὁμολογῇ τὴν ὁρὸν πίστεως πρὸς τὸν Ἀρχιτέκτονα λαμβάνει πλέον ἐλευθερίαν! νὰ πιστεῖν καὶ ὅτις ἄποτε ἄλλας θρησκευτικὰς δοξασίας θέλει «**Περὶ ὧν, ὁ Μασσονισμὸς λέγει, οὐδὲδὼς μεριμνᾷ**» (ὅρ. «**Ἐμπρόδ**» 14 Δεκεμβρίου 1898). Ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος, ὃν δίδει ἐπισήμως ὁ Μασσονισμὸς περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς, ἀντίκειται εἰς τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ὁ Σωτὴρ λέγει ρητῶς

«**Οὐδεὶς δύναται δυὸ κυρίως δουλεύειν**». Ὁ λέγων, πιστεῖτε εἰς ἐμὲ καὶ ἔχε καὶ ὅτις δῆποτε ἄλλας δοξασίας ἀντικειμένους πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν ἰδικήν μου, αὐτὸς εἶνε φεῖστος καὶ ἀπατεῶν, διότι ἡ ἀλήθεια εἶνε μία, ἐπομένως ὁ Μέγας τῶν Μασσόνων Ἀρχιτέκτων δὲν ἔχει τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ ἀλλὰ τοῦ ἀρχιψεύστου διαβόλου, ὅστις λέγει «**Πάντα σοὶ δώσω, εἰ ἀποστρέφῃς ἀπὸ ἐμοῦ**» 1. Ὅσοι θέλουν νὰ εἶνε τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἀποστρέφονται πᾶσαν ὅτιν δῆποτε ἄλλην ὁμολογίαν ἐκτὸς τῆς εἰς Χριστόν. Εἰς δὲ τὰς προσκλήσεις τῶν Μασσόνων καὶ τοῦ Ἀρχιτέκτονος τοῦ ψεύδους νὰ ἀπαντῶμεν ὡς ὁ Ἰησοῦς «**Ὑπάγε, Σατανᾶ· γέγραπται γὰρ Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις**» 2.

Ἀξίως δὲ οἴκτου καὶ τῶν κεραυνῶν τοῦ Ἀρχιτέκτονος τοῦ εἶνε ὁ ἐξοχὸς ρήτωρ τῆς Μασσονίας καὶ δημόσιος λειτουργός! κ. Στοῦπν, ὅστις εὐρίσκεται ἐν οἰκτροτάτῃ ἀντιφάσει πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους. «**Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον, λέγει, οὐδὲν γινώσκω Σύστημα καθολικώτερον τοῦ τεκτονικοῦ**», ἐν ἄλλῃ δὲ προηγουμένη περικοπῇ τοῦ λόγου του λέγει ὅτι ἡ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ τῆς Μασσονίας ἔγκειται «**Εἰς τὴν εὐρεσίαν τοῦ ἀληθοῦς**» κλπ. ἀλλὰ τοῦτο ἀναιρεῖ τὴν προηγουμένην περὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὁμολογίαν· διότι ἂν πιστεύῃ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ δὲν θέλῃ νὰ ἐξαπατᾷ διὰ τῆς ὁμολογίας του, ἔχει τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ Χριστῷ, ὅστις εἶνε «**Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ**» καὶ δὲν θὰ τὴν ἐξῆται διὰ μέσου τοῦ Ἀρχιτέκτονος! οὐδὲ θὰ ἀνεβῇ ἐν ἄλλῃ περικοπῇ τοῦ αὐτοῦ λόγου του. «**Καὶ ἀληθὺς τί μετὶν τῆς ὑψηλῆς εἰσόδου τῶν τεκτονικῶν ἀρχῶν;**» 1 1 (ὅρ. ὁμιλ. Στοῦπν ἐν ἐφημ. «**Ἐμπρόδ**» τῆς 20 Δεκεμβρίου 1898).

Τὰ τρώπια ταῦτα τῆς εἰλικρινείας δὲν ἀφίνουν ἵσυχον τὸν ζηλωτὴν τῆς Μασσονίας κ. Α. Σ. τῆς «**Ἀκροπόλεως**». Οὗτος κυριολεκτικῶς τάκαμε θάλασσα· διαφώνει καὶ πρὸς τὸ Κέντρον καὶ πρὸς τὸν δημόσιον τοῦτον λειτουργόν! λέγει σαφῶς καὶ ρητῶς ὅτι αἱ αὐταὶ ἠθικαὶ βάσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε καὶ τῆς Μασσονίας! διότι αὕτη ὑπῆρξε, λέγει, «**Τὸ γέννημα τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ διδασκαλίας**» (ὅρ. «**Ἀκρόπολιν**» 16 Δεκεμβρίου 1898). Χριστὸς λοιπὸν καὶ Ἀρχιτέκτων ἐν καὶ τὸ αὐτό! λέγει ὁ κ. Α. Σ. τῆς «**Ἀκροπόλεως**».

Συνέρχονται λοιπὸν ἀπὸ παντὸς θρησκευτήματος καὶ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης ἄνθρωποι εἰς τὴν Μασσονίαν, «**Ὅπως, ὡς λέγει ὁ κ. Α. Σ., διὰ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας «Καλλιεργήσῃ δι' ἀμοιβαίας καὶ εὐεργετικῆς πρὸς ἀλλήλους ἐπιδράσεως τὸ πνεῦμα καὶ τὰς καρδίας τῶν»**» εἶνε καὶ οὗτοι αὐτολέξει λόγοι τοῦ ζηλωτοῦ κ. Α. Σ. (ὅρ. αὐτόθι). Ὅστε οἱ ἀπανταχοῦ Μασσόνοι ἀνήκουν πάντες εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν! καὶ καλλιεργοῦσι «**Τὸ πνεῦμα καὶ τὰς καρδίας τῶν**» Χριστιανικῶς! καὶ εἶνε πάντες καὶ καλοὶ Χριστιανοί!

Ἀρὰ γε νὰ γνῶρίζουν καὶ οἱ πρῶτοι διοργανῶται τῆς Μασσονίας, οἱ Χριστοκτόνοι Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ τῶν ἄλλων ἔχθροι τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅτι ἡ εἰλικρίνεια

1 Ματθ. δ' 9. 2 Αὐτῶν. 3 Ἰωάν. ιδ' 6.

τῶν ἐνταῦθα συναδέλφων τῶν τοὺς ἀνεκάλυψεν ὁπαδῶν τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας! καὶ εὐλαβεῖς Χριστιανοί!

Ἄνευ πολλῶν σχολίων τὸ βέβαιον εἶνε αἱ τοιαῦται βλακώδεις ἀντιφάσεις καὶ ἡ μέχρι κυνικῆς ἀναιδείας κακοπιστία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν κινεῖ τὴν βδελυγμίαν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ αὐτῶν τῶν μάλιστα ψυχραίων καὶ ἀδιαφόρων· διὰ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνῃ ποτὲ σοβαρὰ συζήτησις ἐπὶ θεωρίων τοσούτων κακοπιστῶν καὶ τῶν γελοίων. **Πανῶρετος Χ. Δουληγέρης**

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἰρήνη, ἡ ἐκ τῆς ἐπισκευῆς καὶ συγγνώμης, ἡ γενικώτερον ἢ ἐκ τῆς καταστολῆς καὶ νίκης τοῦ κίσθητικῶ ἐγωισμοῦ, ἡ ἐκ τῆς εἰρήνης ταύτης προκύπτουσα ἀλληλεβοήθεια καὶ ἀλληλοϋποστήριξις εἰλικρινῆς καὶ ἐπιμονος, ἡ ἀμοιβαία συμπόθεια καὶ στοργή, ἡ ἐλλειψὶς δόλου καὶ ἀπάτης, ἡ ἐλλειψὶς φθόνου καὶ ἐπιβουλῆς, ἡ ἐλλειψὶς συκοφαντίας, διαβολῆς καὶ καταλαλιᾶς, ἡ ἐλλειψὶς παρεξηγήσεων καὶ μανυδάς ὀργῆς, ἡ ἐλλειψὶς μίσους καὶ ὑποούλου μανίας ἐκδικητικῆς, ταῦτα κάμνουν τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, μικρὰν ἢ μεγάλην, κοινωνίαν χαρῆς καὶ εὐφροσύνης, κοινωνίαν ἡθικῆς ἐνότητος, ἡθικῆς βελτιώσεως καὶ προκοπῆς, κοινωνίαν πνευματικῶν ἰδεῶν καὶ μεγαλείου, κοινωνίαν φωτός, κοινωνίαν συμπολιτῶν τῶν ἀγίων καὶ οἰκείων τοῦ Θεοῦ.

Αὕτη δὲ ἡ κοινωνία εἶνε ἡ κοινωνία τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ.

Διότι εἶνε κοινωνία ἀναστροφῆς ἐπὶ ἀμοιβαίᾳ εὐεργεσίᾳ τῶν μελῶν αὐτῆς.

Εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν δὲν διακρίνονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τὸν κοσμικὰ ἐξωμῶτα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀρετὴν. — Δὲν ὑπάρχει ἄλλα εἰς τὸ στάδιον τῆς ὕλης ἀπολαύσεως καὶ τρυφῆς, ἀλλ' εἰς τὸ στάδιον τῆς πνευματικῆς τελειοποιήσεως, εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀγαθοεργίας καὶ τῆς χρησιμότητος πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἄλλων. — Εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν πλοῦτοι καὶ πτωχοί, πεπαιδευμένοι καὶ ἀπαιδευτοί, ἐπιφανεῖς καὶ ἀφανεῖς, μεγάλοι καὶ μικροί, ὑπηρεταὶ καὶ κύριοι, ἔξοχοι ἢ ὑπερέχοντες καὶ ἰσῶται καὶ ὑποκείμενοι, νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀσθενεῖς καὶ ἰσχυροί, πάντες εἶνε ἴσοι πρὸς ἀλλήλους, πάντες εἶνε ἀδελφοί.

Ἡ διαφορά εἰς τὰ ὕλικά καὶ τὰ κοσμικὰ οὐδαμῶς δύναται νὰ ἀρῇ τὴν ἰσότητά καὶ τὴν ἀδελφότητα ταύτην. — Τὰ ὕλικά καὶ τὰ κοσμικὰ εἶνε πρόσκαιρα καὶ προσωρινὰ—τὰ πνευματικὰ εἶνε αἰώνια.

Ἡ ἰσότης εἰς τὸ πνεῦμα. Ἡ ἰσότης εἶνε ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς, ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις, ἡ ἀμοιβαία συμπόθεια καὶ στοργή. — Οἱ ἰσχυρότεροι νὰ εἶνε ὑπερασπισταὶ καὶ πρόμαχοι τῶν ἀσθενεστέρων καὶ ἐν τούτῳ ὑπηρετῇ αὐτῶν ἡ διάκονος. Οὗτοι δὲ εὐγνώμονες καὶ τὸ καθ' ἑαυτοὺς πρὸς ἐκείνους ὡφέ-

λιμοι. — Οί πλούσιοι νὰ εἶνε τροφόμενοι τῶν πτωχῶν παρέχοντες εἰς αὐτοὺς ἐργασίαν μετ' ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος ἀδελφικοῦ, καὶ εἰ πτωχοὶ νὰ εἶνε εὐγνώμονες καὶ τὸ καθ' ἑκαστοῦ ἀρεταῖοι εἰς τοὺς πλουσίους. — Οἱ πεφωτισμένοι νὰ εἶνε φωστῆρες καὶ φωτοῦται εἰς τοὺς ἐν τῇ σκότει τῆς ἀμαθείας εὐρισκομένους καὶ οὗτοι νὰ ἀποβαίνωσιν ἄξιοι τῶν φωτίζόντων αὐτοὺς. Οἱ ἐπιφανεῖς, οἱ ἔξοχοι, οἱ ἄρχοντες καὶ πάντες οἱ ἔξουσιοι ἔχοντες καὶ ἐπὶ ὀλίγων ἢ πολλῶν προϊστάμενοι νὰ ἐννοῶσι καὶ νὰ αἰσθάνωνται ἐαυτοὺς ὑποχρεωμένους νὰ ὑπηρετῶσι τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ τοῦ ἀποτελούντος τὴν κοινωνίαν ἐν τῇ ὁποίᾳ αὐτοὶ ἔχουσι τὴν θέσιν τῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς ἐξουσίας, ὃ δὲ λαὸς νὰ αἰσθῆται καὶ νὰ ἠγαπή τούτους ὡς ἰδίους ἀδελφούς, τοὺς ὁποίους ὁ οὐράνιος Πατὴρ ἔθετο ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ ἵνα ὑπηρετήσωσιν εἰς τὸ συμφέρον τῆς ἡλικίας καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ. Τοῦτο εἶνε ἰσότης ἐν κοινωνίᾳ ἀνθρώπων.

Ἡ εἰς τὴν εὐρυτέραν ἐννοίαν ἰσότης αὕτη καὶ τὸ ἐν τῇ εἰρήνῃ, τῇ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, δυνατὴν αὐτῆς καταφαίνεται ἐν τῇ σμικρότητι τῆς οἰκογενειακῆς κοινωνίας.

Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ὅπου ὁ φυσικὸς καὶ ἡθικὸς σύνδεσμος εἶνε καὶ θεωρεῖται ἀδιάρρηκτος, ὑπάρχει ἰσότης ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται πρὸς τοὺς ἡλικίᾳ καὶ μεγάλῳ τιμῆς καὶ ἀξίας, ὅταν ὑπάρχῃ εἰρήνη ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀποτελούντων τὴν οἰκογένειαν μελῶν.

Οἰκογένειαν, ὅταν λέγωμεν, ἐννοοῦμεν κυρίως γονεῖς καὶ τέκνα. Ὁ ἀνὴρ εἶνε ἰσχυρότερος τῆς συζύγου του· καὶ ὁ ἀνὴρ ἢ ὁ σύζυγος ὁ μὴ ἐρωστής, ὁ μὴ φῦλος, ἐννοεῖ πρῶτον τοῦ ὑποχρεώσιν νὰ συντελέσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς συζύγου του· νὰ ὑποφέρει αὐτὸς διὰ τὴν μὴ λυπῆται ἐκείνη, νὰ στερεῖται αὐτὸς διὰ τὴν μὴ στερεῖται ἐκείνη· ἢ δὲ γυνὴ—σύζυγος ἐπ' ἱσῆς νὰ ἐννοῇ τὴν ζωὴν τῆς ὑπάρχουσας διὰ τὸν σύζυγόν τῆς, νὰ θυσιάζηται δι' ἐκείνον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον νὰ προσβάλῃ, ἵνα σώσῃ ἐκείνον.

Οἱ γονεῖς, πατὴρ καὶ μήτηρ, εἶνε οἱ ἄρχοντες τοῦ οἴκου, οἱ ἐξουσιασται καὶ οἱ ταμίαι τῆς περιουσίας, ἢ ὁποία εἶνε πρὸ τῶν κόπων τῶν καὶ τοῦ ἰδρώτος τῶν καὶ θύμῳ, ἔαν εἶνε γονεῖς ἄξιοι τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ προσωνύμου τῶν, ἔαν εἶνε γονεῖς ἔχοντες ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν τὴν ἀληθὴ ἀγάπην βασιλεύσαν καὶ τὸν ἐρωτῶν τὸν αἰσθητικὸν καὶ φανταστικὸν θάνατον, ὅταν ἐννοῶσι τὴν ὑπαρξίν των μαζὶ μὲ τὰ ὑπάρχοντά των κυρίως καὶ πρωτίστως διὰ τὰ τέκνα των. — Τὰ δὲ τοιούτων γονεῶν τέκνα, εὐπειθῆ καὶ ὑπήκοα εἰς τοὺς γονεῖς, ἐν τῇ σωφροσύνῃ καὶ ἀρετῇ των, ἐν τῇ φιλεργίᾳ καὶ δραστηριότητι των, ἐν τῇ ἐγκαρδίᾳ ἀγάπῃ πρὸς τοὺς εὐεργέτας γονεῖς των, ὅταν ἀποβῶσιν ἢ χαρὰ καὶ ἡ ἀνακούφισις τῶν γονεῶν ἐν τῇ λύπῃ καὶ τῇ ὀλίσπῃ αὐτῶν, ἢ ὑποστήριξις καὶ ἀνάκουσις αὐτῶν ἐν τῇ ἐνδεῇ καὶ τῇ ἀσθενείᾳ.

Ὅ, τι δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης, εἰς τὴν οἰκογένειαν τὴν ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ σταυροῦ ἀναγεννημένην, καὶ ὃ, τι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ δυνάμεθα εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀμοιβαίας συμπληρώσεως καὶ ὑποστήριξεως νὰ ἀναλάβωμεν ἰσότητα ἔχουσαν πρὸς τὴν συνισταμένην δυνάμειν ἡθικῆς καὶ ἐν ταύτῃς πρὸς τὸν καὶ μεγάλῳ πνευ-

ματικῶν, τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν κατ' ἀναλογίαν καὶ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν μόνον τοῦ ἡθικοῦ δεσποῦ (τοῦ ἰσχυροτέρου πάντοτε ἀπὸ τῶν φυσικῶν δεσπῶν) εἰς πολυπληθεῖς κοινωνίας ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶνε ἀναγεννημένοι ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ σταυροῦ, ἔχουσιν εἰρήνην καὶ ἀγάπην ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν καὶ τὸν ποσορισμὸν των ἐννοοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποσορισμὸν ἐπιτελέσας ἐργῶν ἀγαθῶν πάντοτε καὶ πρὸς πάντα ἀνθρώπον μεθ' οὗ εἰς σχέσιν καὶ συνάφειαν ἔρχονται.

Ὁ ἀληθὴς λοιπὸν πολιτισμὸς τῶν ἀνθρώπων, ὁ πολιτισμὸς τῆς ἐπ' ἀγαθῇ κοινωνίᾳ καὶ ἀναστροφῇ αὐτῶν δύναται νὰ προέλθῃ μόνον ἐκ τῆς πίστεως πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἢ ἄλλως ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ σταυροῦ τῆς ζωογονήσεως πᾶσαν ἀνθρώπου ψυχὴν καὶ θανατοῦσιν τὴν ἄλογον καὶ ἀχαλίνωτον αἰσθητικὴν ἐρωτικὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ἀνθρώπος εἰς τὰ ἔργα του καὶ εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους συμπεριφορὰν αὐτοῦ ἀποδεικνύεται τῶν ἁλόγων κτηνῶν χειρότερος, ἀγριώτερος, θηριωδέστερος καὶ κακουργότερος.

Μόνον οἱ ἄνθρωποι τῆς πίστεως πρὸς τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν, μόνον αὐτοὶ εἶνε οἱ ἀληθῶς πολιτισμένοι καὶ ἀληθῶς ἄνθρωποι ἄξιοι τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ οὐρανίου αὐτῶν προσωνύμου, διότι μόνον οὗτοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι ζωῆς καὶ φωτός, ἄνθρωποι ἡθικῆς δυνάμεως καὶ αὐταπαρνήσεως, δυνάμενοι νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς ἐαυτοὺς καὶ νὰ φέρωνται πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους φιλάδελφους καὶ οἰκείους, συγγενεῖς καὶ γνωρίμους, καὶ πρὸς πάντας, ὅπως θέλουν νὰ φέρωνται οἱ ἄλλοι πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ ἐπιτρέπουν εἰς τὸν ἐαυτὸν των νὰ πράττουν πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅ, τι ἐπιθυμοῦν καὶ θέλουν νὰ πράττουν ἐκείνοι πρὸς αὐτοὺς, ὅταν ταυτὸν εὐρεθῶσιν εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται ἐκείνοι. — Ὁ ἀληθὴς ἄρα πολιτισμὸς ἐν τῷ Χριστῷ εἶνε.

Τῆς 60. Ἀναστασίου.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Μεγαλοσπηλαιώτου

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΚΑΙ ΖΩΝΤΩΝ

Ἄλλ' ἐν τῇ μεταξὺ κειρῷ ποία νὰ ᾔνῃ ἡ κατάστασις τῶν ἁγίων ψυχῶν; — Τὸ λέγει φανερὰ ὁ Θεὸς Γρηγόριος οὐτως λέγων: «Πείθομαι σοφῶν λόγοις, ὅτι ψυχὴ πᾶσα καλὴ τε καὶ θεοφιλὴς, ἐπειδὴν τοῦ συνδεδεμένου λυθῆσα σώματος, ἐνθνήσκει ἀπαλλαγῇ, εὐθὺς μὲν ἐν συναισθήσει καὶ θεωρίᾳ τοῦ μένοντος αὐτὴν καλοῦ γενομένη, ἅτε τοῦ ἐπισκοποῦντος ἀνακλινθέντος ἢ ἀποτιθέντος, ἢ οὐκ οἶδ' ὅ, τι γὰρ καὶ λέγειν, ἀναμυσίαν τινα ἡδονῇν ἡδεται καὶ ἀγάλλεται, καὶ ἴδωσι χωρεῖ πρὸς τὸν ἐαυτῆς δεσπότην, ὥσπερ τι δεσποτῆριον χαλκὸν τὸν ἐν ταῦτα βίον ἀποφυγεῖσα καὶ τὰς περιεπεμένους ἀποπειραμένη πίδαξ, ὑφ' ὧν τὸ τῆς διανοίας περὶν καθέλκετο, καὶ ὅσον ἦδη τῇ φαντασίᾳ καρπούται τὴν ἀποκειμένην μακαριότητα. Μικρὸν δ' ὕστερον καὶ τὸ συγγενὲς παρὶν ἀπολαβούσα, ὅ, τι ἐκείθεν συνεφίλοσώφησε παρὰ τῆς δούτης καὶ πιστευθείσης γῆς, τρόπον ὃν οἶδεν ὁ ταῦτα συνόψας καὶ διελύσας Θεός, ταῦτα συγκαταλέγει τῆς ἐκείθεν δόξης, καὶ καθάπερ

τῶν μαθητῶν αὐτοῦ μετέσχε διὰ τὴν συμφύσιν, οὕτω καὶ τῶν περηνῶν ἐαυτῆς μεταδίδωσιν, ὅλον εἰς ἐαυτὴν ἀναλώσασα, καὶ γενομένη σὺν τούτῳ ἐν πνεύμα, καὶ νῦν καὶ θεός, καταποθέντος ὑπὸ τῆς ζωῆς τοῦ θνητοῦ τε καὶ ζώντος».

Ἄν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ καλλιτέρε ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἢ κατάστασις ὁληθῇ τῶν ψυχῶν μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ὅταν κληρονομήσῃ μετὰ τοῦ σώματος τὴν ἐκείθεν δόξαν, καὶ πρὸ τῆς ἀναστάσεως, ὅταν ἔδωται τὴν θαναστήν ἐκείνην ἀγαλλίαν καὶ ἡδονῇν, γενομένη ἐν συναισθήσει καὶ θεωρίᾳ τοῦ ἀρρήτου ἐκείνου κάλλους, τὸ ὅπου ἀναμύσει αὐτὰς. Καὶ τὴν ἐν θεωρίᾳ τούτων κατάστασιν πρὸ τῆς ἀναστάσεως, ἡ θεία Γραφή καὶ ἡ ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συμφωνῶν μετ' ἀποφάσεως μεταφορικῶς ἐνόημα, λέγουσα αὐτὴν — γὰρ Θεοῦ, κατὰ τὴν εἰρημένην, ἀψυχὰ δικαίαν ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψυχὰ αὐτῶν βλάσαντες, — ἀναμύσει καὶ κλίπον Ἀβραάμ, τότεν φωτεινῶν, τότεν χλοερῶν, τότεν ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα πᾶσα ὁδὸν, λύπη καὶ στεναγμός.

Κατὰ ἀναλογίαν ἐννοοῦμεν μίαν διαφορετικὴν κατάστασιν ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐν ἀσθενείᾳ ἢ δυσσεβείᾳ ἢ ἐν θανάσιμῳ ἀμαρτήματι ἀπεθνήσκουσιν ἐντεῦθεν ἀμετανόητως, ὅτι ὁληθῇ μέλλουσα εἶνε ἡ ἐν τῇ γέννησιν καὶ ἀσθενείᾳ πυρὶ αἰώνιος κάλασις μετὰ τὴν τελευταίαν κρίσιν καὶ δευτέραν ἐνδοξον παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ λέγει φανερὰ ὁ Λύγουστινος εἰς τὸ περὶ πόλεως Θεοῦ πολλαχῶς, ἐξ ὧν ἐκεῖ, ὅπου ἐξηγεῖ τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου: «Φοβήθητε μᾶλλον τὴν δυνάμεν ψυχῆν καὶ σῶμα ἀπολέσει ἐν γέννησιν» ὅπου λέγει πῶς τοιοῦτος θάνατος σώματος καὶ ψυχῆς λέγεται δευτέρος θάνατος, ὅστις οὐκ ἔσται εἰμὴ ἀφ' οὗ ἡ ψυχὴ εἰς τὴν κοινὴν ἀνάστασιν ἀναλάβῃ τὸ σῶμα καὶ μετ' αὐτοῦ θέλει πέσει εἰς τὰς βλάνας τῆς Γέννησης, αἵτινες ἔσονται μετὰ τὴν ἀνάστασιν. Εἰς αὐτὸν τὸν δευτέρον θάνατον θέλουσι πέσει (λέγει ὁ αὐτὸς) καὶ οἱ ἀποστάται ἡγῆται μετὰ τὴν τελευταίαν κρίσιν. Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ ὁ Ἀνακάντιος Φορμάνος (ἐν ἄλλαις λέξεσι). — Καὶ βέβαιον, ὅν τὴν γενομένης τῆς μερικῆς κρίσεως, καθὼς θέλουσιν οἱ Λατῖνοι, αἱ μὲν τῶν ἀμαρτωλῶν ψυχαὶ ἀπηλθόντες εἰς κόλασιν αἰώνιον, τῶν δὲ δικαίων εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἔλαβον ὁληθῇ τὴν τελευταίαν ἀναπόδρασιν, τίς χρεὶς νὰ γίνῃ ἡ τελευταία κρίσις;

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΗΒΕΙΑΣ

Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀχαΐουλιδος.

Ἀνέγνωσα, κ. Νομάρχα, τὸ ἀπὸ 9 δευτέρου ἐγγράφου τοῦ κ. Δημάρχου Πατρίων, σταλέν μοι δι' ὑμετέρου ἐγγράφου ἀπὸ 12 ἰδίου μηνός, καὶ ἐπὶ τῇ μὲν δι' ὅσα ἀνακριτικὰ γράφει περὶ τοῦ Μασσονικοῦ ζητήματος ἐν σχέσει πρὸς τὴν Σχολὴν τῶν ἀνθρώπων παιδῶν, ἠρώρησα δὲ ἐπὶ μᾶλλον διὰ τὴν ἐμμένην του εἰς τὸ νὰ ἐξαίρῃ τοὺς ἀποδοδεγμένους ὑπὸ τῆς ἐμπνεύσεως τῆς Μασσονίας ἐργαζομένους, καὶ μάλιστα μετὰ

1) Ἐξήμισι ἐν τῇ «Νεολόγῳ Πατρίων».

περισσῆς ἀνευλαθείας πρὸς με καὶ ἐν γένει πρὸς τὸν ἡμέτερον Κλήρον.

Καθ' ὃ καὶ ἐν τῇ ἀπὸ 4 δευτέρου καὶ ὑπ' ἀριθ. 12 ἐγγράφῳ μου ἔλαβον ὑμῶν, ἡ Σχολὴ τῶν ἀνθρώπων παιδῶν δὲν ἐκυστήθη, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ κ. Δημάρχος, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ καθηγητοῦ Λ. Σαρρῆ καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς Μασσονικῆς ἐν Πάτραις Σιτοῦ, ἡ κατονμαζέει ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐγγράφῳ του· ἡ Σχολὴ αὕτη συνεστήθη ἐν ἀρχῇ ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τριῶν ἄλλων, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὴν ἐφορίαν αὐτῆς. Ἡμεῖς προκαλέσαμεν τὰς πρώτας συνδεδεμένους, ἐν αἷς καὶ τὴν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πατρίων δι' αὐτοῦ τοῦ κ. Δημάρχου ἐν ὁρακίᾳ διακρίσει, καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς κληρονομήσῃ ταῦτα ὁ κ. Δημάρχος; Ἡμεῖς ἐγκατεστήσαμεν τὸ φωστῆρον ἐν τῇ Σχολῇ διὰ τοῦ τότε διευθυντοῦ τῆς Ἐπαρχίας κ. Καρόμπελα· ἡμεῖς διωρίσαμεν τοὺς διδασκάλους, οἵτινες ἀνέλαβον τὴν ἐφορίαν διδασκαλίας ἐν αὐτῇ, δύο δὲ ἐκ τῶν μελῶν τῆς τότε ἐφορίας περιήλθον τὴν πόλιν καὶ κατέγραψαν τοὺς ἀπόρους πειθῆς, αἵτινες προσήλθον καὶ διηρέθησαν ὑπὸ τῶν διδασκάλων εἰς τάξεις· καὶ οὕτως ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς ἤρξατο. Ὅτε προσήλθον πέντε ἐκ τῶν ἐν τῇ μετὰ ταῦτα ἐφορίᾳ μελῶν καὶ ἐξήτησαν νὰ συνεργασθῶσι μεθ' ἡμῶν, ἡμεῖς δὲ μὴ γινώσκοντες ὅτι ἐκ τῆς Σιτοῦ τῶν Μασσῶν προήρχοντο, ἐδέχθημεν αὐτοὺς μετὰ προθυμίας· ἀλλ' ἔχοντες οὗτοι τὴν πλειονοψηφίαν πρῶτον ἐπροσέλασαν δι' ἐπιτηδεῖον τρόπου τὴν ἀπομάκρυνσιν δύο ἐκ τῶν πρώτων τῆς Σχολῆς ἰδρυτῶν, οὗς ἐγίνωσκον ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσελκύσων εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Μασσονίας, καὶ ἀντικατέστησαν αὐτοὺς δι' ἄλλων τῆς ἀρεσκείας των, καὶ ἀμέσως πρέσβησαν εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῶν διδασκάλων δι' ἄλλων, μετὰ τῶν ὁποίων δύο, καθ' ὃ ἐπληροφόρηθημεν, ἐμυήθησαν εἰς τὰ τῆς Μασσονίας, καὶ ταῦτα ἐπράξαν ἀπόντος ἐμοῦ εἰς Ἀθήνας. Οὕτω δὲ παρουσιάσθησαν ὡς κύριοι παράγοντες τῆς συστάσεως τῆς Σχολῆς. Ἐπομένως τὸ ἀκάνθαλον ἐν τῇ Σχολῇ ἐγεννήθη ἐξ αὐτῶν τῶν Μασσῶν καὶ οὐχὶ ἄλλοθεν, ὡς πολὺ τολμηρῶς, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἰπῶ, λέγει ὁ κ. Δημάρχος.

Ἐπαράβην, ὡς εἶκος, ἐπανελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὴν τοιαύτην μεταβολὴν τῶν προσώπων, ἀλλ' ἀπέδωκα ταῦτα εἰς μικροφιλοτιμίαν καὶ δὲν ἔδωκα τὴν δέουσαν προσοχὴν καὶ βαρύτητα. Ἀλλ' ὅτε βραδύτερον ἔμαθον ὅτι ἐνταῦθα ὑφίσταται Σιτοῦ Μασσῶν καὶ ὅτι τὰ ἀνωτέρω μέλη τῆς Ἐφορίας τῆς Σχολῆς τῶν ἀνθρώπων παιδῶν ἐργάζονται ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτῆς, ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ βεβαιωθῶ περὶ τούτου· καὶ ἀφ' οὗ ἐπαίσθη ὅτι πράγματι ὁ καθηγητὴς Σαρρῆ καὶ τινες ἄλλοι ἐξ αὐτῶν εἰσι Μασσῶν, ἐξήτησα τὴν ἀπομάκρυνσιν των ἐκ τῆς Σχολῆς, οὗτοι δὲ κατέφυγον εἰς τὴν κ. Δημάρχου, ὅστις ἀντὶ νὰ συνενωθῇ μετ' ἐμοῦ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορίας, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ἐργασθῶμεν ἐπὶ τοῦ ἀναφερόμενου ζητήματος, ἐθεώρησα ἐκ τῶν καθήκοντων μου νὰ μοι ὑποδείξῃ ὅτι ἡ Μασσονία εἶνε διασπαρμένη εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸς ἀντιθρονοποιεῖσθαι καὶ ὅτι δὲν συμφέρει νὰ γέννησθωμεν τοιοῦτον ζήτημα ἐν τῇ Σχολῇ. Ἀπήντησα τῷ κ. Δημάρχῳ, ὅτι δὲν

δύναμαι να συνεργάζωμαι μετά Μασσόων και ότι εάν δεν αποχωρήσωιν ούτοι, είμαι ήναγκασμένος ν' αποχωρήσω εγώ και να κέρω γρήσιν των πνευματικών μου καθηκόντων, όπως προφυλάξω τὸ ποίμνιόν μου και ἰδίᾳ τοὺς ἀπύρους παῖδας ἀπὸ πάσης ἐπιρρείας ἐκ τῆς Μασσονικῆς Στοᾶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν κ. Δήμαρχος επέμεναν ὑπερμαχίῳ των Μασσόων, οὗτοι δὲ ἀπεθαρσύνοντο ἐκ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ στάσεως, και διὰ τοῦ Τύπου μάλιστα ἐπατέθησαν ἐναντίον μου δι' ὕβρεων, ήναγκασθην νὰ ἐκδώσω τὴν ἐγκύκλιόν μου τῆς 5 Δεβρίου π. ε. και νὰ ἀναφέρω τὰ συμβαινόντα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον και εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, συνεπῶς δὲ ἐπῆλθεν ἡ ἀπόλυσις τοῦ καθηγητοῦ Σαρρή.

Ὁ κ. Δήμαρχος καλέσας τότε παρ' αὐτῷ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ἐφορείας προσέλαβεν ἀντὶ τοῦ Σαρρή και τοῦ παραιτηθέντος κ. Α. Πικραμένου τοὺς κκ. Ρ. Τσερτίδην και Ν. Κορύλλην, ἀπόντος ἐμοῦ ὡς Προέδρου.

Ἰδὼν τότε ἐγὼ ὅτι ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἐννοεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν διατήρησιν των Μασσόων εἰς τὴν Σχολὴν και ἄνευ ἐμοῦ, ἀπήρθουν ὑμῖν τὸ ἀπὸ 4 τρέχοντος μηνὸς ὑπ' ἀριθ. 12 ἔγγραφόν μου, μετά τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὁποῦ ἐκέλευσεν ἐκ δευτέρου ὁ κ. Δήμαρχος τὰ μέρη τῆς Ἐφορείας εἰς συνεδρίασιν, ἐν ᾗ προσέβησαν εἰς ἄλλο ἄτοπον. Θεωρήσαντες δηλαδὴ τὴν ἀρνησίαν μου τοῦ νὰ συνεργάζωμαι μετά των Μασσόων ὡς παραιτησιν, ἀνέβησαν τὴν προεδρείαν εἰς τὸν κ. Δήμαρχον και δεχθέντες τὰς παραιτήσεις των κκ. Λουκά, Κανελλοπούλου και Χαντζάκου, προσέλαβον ἀντ' αὐτῶν ἕτερον μέλη.

Ταῦτα δὲ ἐγένοντο μετά τὸ εἰρημένον τῆς 4 Ἰανουαρίου ἔγγραφόν μου και οὐχὶ πρότερον ὡς ἀνακριθῶς γράφει ὁ κ. Δήμαρχος.

Οὕτως ἐγένετο ἡ ἀντικατάστασις των παραιτηθέντων κατὰ τὰς εἰρημένους δύο περιστάσεις, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔχω γνώσιν και νὰ λαμβάνω μέρος ὡς Πρόεδρος, ἐνῶ ἐσημαιοῦτο ἐν τοῖς πρακτικαῖς, ὡς ὁ κ. Δήμαρχος λέγει ἐν τῷ μνησθέντι ἔγγράφῳ του, «καλυμμένου τοῦ Προέδρου νὰ λάβῃ μέρος», ἐνῶ οὔτε ἂν ἐκαλούμην.

Αὕτη εἶνε, κ. Νομάρχα, ἡ ἀκριθὴς ἱστορία τοῦ ζητήματος, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι ἡ Μασσονικὴ ἐνταῦθα Στοὰ ἐκ παρασκευῆς εἰσεπήδησεν εἰς τὴν Σχολὴν των ἀπύρων παιδῶν, ἵνα ἐκμεταλλευθῇ ταύτην πρὸς τὸν ἴδιον αὐτῆς σκοπὸν και οὐχὶ ὡς ἀναφέρει τὸ δημοτικὸν ἔγγραφο.

Ἐλέγχων εἶτα ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν ἀνευλόβειαν τοῦ δημοτικοῦ ἐγγράφου και τὰς ἀρχὰς τοῦ «μασσονισμοῦ ἀπὸ ὀρθοσκευτικῆς και ἐθνικῆς ἀπόψεως, ἐπάγεται τὰ ἐξῆς:

Ὁ κ. Δήμαρχος θεωρεῖ ταῦτα μηδεμίαν ἔχοντα ἐπὶ ἥρειαν εἰς τὴν χριστιανικὴν των ἀπύρων παιδῶν ἀνατροφὴν και με λύπην του εἶδεν ἀποχωρῶντα ἐκ τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς τρία των μελῶν αὐτῆς, ἅτινα ὡμολόγησαν ἐνώπιόν μου ὅτι εἰσι Μασσόνοι, και τὴν λύπην του αὐτὴν ἐκδήλωε διὰ τρόπου ἀνακρίσεως εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὰς οἰκογενειακὰς του

παραδόσεις και ἰδίᾳ πρὸς τὴν ἐμὴν θέσιν. Με δὲσιν δὲ λύπην εἶδεν ἀποχωρῶντας τοὺς Μασσόους ἐκ τῆς Σχολῆς, με τόσῳ μείζονα εὐκολίαν μοι ὑποδεικνύει νὰ ἐπανεέλθω νὰ συνεργασθῶ με τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐφορείας, ἐξ ὧν οἱ μὲν καίτοι δὲν ἐξεδήλωσαν ἂν εἴνε ἢ μὴ μέλη τῆς Στοᾶς, ἀλλ' οὐχ ἥττον δι' ἀνομιλίου και ἀποτόμου τρόπου ὑπεστήριξαν ἐνώπιόν μου τὰς ἀρχὰς τῆς Μασσονίας, οἱ δὲ ἐξελέγησαν ὑπ' αὐτῶν τούτων, ὅ ἐστι με καλεῖ νὰ συντελέσω διὰ τῆς παρουσίας μου εἰς τὸ νὰ ἐκλεῖψῃ πᾶσα ὑπόνοια ἐν τῇ κοινωνίᾳ και πιστεύσῃ αὕτη ὅτι τὰ σπέρματα τῆς Μασσονίας ἐξέλιπον ἐκ τῆς Σχολῆς των ἀπύρων παιδῶν. Καὶ τίνα πεποιθήσιν δύναμαι νὰ ἔχω εἰς τὴν Ἐφορείαν τῆς Σχολῆς, ἥτις διατηρεῖ διδασκάλους μεμνημένους εἰς τὰ τῆς Μασσονίας, διδασκάλους ὀλίγους λόγῳ και ἔργῳ διδάσκουσιν ὅτι αἱ νηστεαὶ καθιερώθησαν ὑπὸ των Καλογήρων, και φανερὰ πρὸς κοινὸν σκάνδαλον κρεωφαγοῦν τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα των Παθῶν;

Τίνα πεποιθήσιν δύναμαι νὰ ἔχω περὶ των χριστιανικῶν ἀρχῶν ἀνθρώπων, ὅτινες περὶ μικροῦ ποιούμενοι τὴν κατὰ πτωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιερέως, ἐνδιαφέρονται μόνον πῶς νὰ κρατήσῃ ὑψηλὰ τὸ γόητράν τῆς Μασσονίας, πλὴν δὲ των ὅσα ἐξήμεσαν διὰ τοῦ τύπου ἐναντίον μου ἐτόλμησαν ἐνώπιόν μου νὰ εἴπωσιν ὅτι εἰσὶν ἀνώτεροι πολλῶν ἀρχιερέων και ὅτι ἐν τῇ ἄλλῃ ζωῇ θὰ πατήσῃσι μίτρας καλογηρικὰς; Καὶ τίνα πεποιθήσιν δύναμαι νὰ ἔχω πρὸς τοὺς γράφοντας ὅτι αἱ Μασσόνοι εἰσι χριστιανικώτεροι πολλῶν ἱερωμένων, ὅτινες περὶ πολλοῦ ποιούμενοι των χριστιανικῶν ἀρετῶν ἐν λόγοις κατὰ πολὺ ὑστεροῦσι αὐτῶν ἐν ἔργοις; » Ἐὰν ὁ κ. Δήμαρχος και ἡ Πολιτεία θεωρῶσι ταῦτα ὡς μικροῦ λόγου ἄξια, ἐὰν παρῶσι τὴν εὐδύνην, ἣν ὑπέχουσι διὰ τὴν τοιαύτην ὀρθοσκευτικὴν ἀνατροφὴν τῆς νέας γενεᾶς, δὲν ἐπιτρέπεται ἐμοὶ τῷ Ἀρχιερεὶ νὰ σιωπήσω, ἀλλὰ θὰ πράξω ἐντὸς των Νόμων τῆς Πολιτείας ὅ,τι μοι ἐπιβάλλει τὸ πνευματικόν μου καθήκον, ὃ δὲν δύναμαι νὰ παραθῶ οὐδὲ κατὰ κεραίαν. Τότε δὲ ὁ ἀναλάβω τὴν θέσιν τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς, ὡς και ἐν τῷ προηγουμένῳ ἔγγράφῳ μου ἔλεγον ὑμῖν, ὅταν ἀνασταθῇ ἡ ἐφορεία αὐτῆς ὑπ' ἐμοῦ, και ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς και τῆς Δημοτικῆς ἀρχῆς διὰ προσώπων ὁμολογουμένως χριστιανικῶν ἀρχῶν, και ὧν πρῶτον ἔργον ἔσται ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς Σχολῆς των διδασκάλων ἐκείνων, ὅτινες εἰσι μεμνημένοι εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Μασσονίας, ἵνα ἐκλεῖψῃσιν οὕτω τὰ αἶτια των σκανδάλων και τῆς διαιρέσεως, ἣν φοβεῖται ὁ κ. Δήμαρχος. Τούτου δὲ μὴ γενομένου και τῆς Σχολῆς λειτουργήσεως ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς Μασσονικῆς Στοᾶς, δὲν μοι ἐπιτρέπεται νὰ συμπράττω μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ και μοι ἐπιβάλλεται νὰ διακηρύξω τοῦτο ὅπως μὴ παραλείψω πᾶν ὅ,τι μοι ἐπιβάλλει ἡ εὐθύνη, ἣν ὑπέχω ἀπέναντι τοῦ Κυρίου, νὰ διαφωτίσω δηλαδὴ τὸ ποίμνιόν μου και τοὺς γονεῖς και κηδεμόνας των ἀπύρων παιδῶν τοὺς μακρὰν τούτων διαμένοντας, ὅπως τοὺς προφυλάξω ὅση μοι δύναμις κατὰ των ἐκμεταλλευομένων τὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα εἰς τὸ νὰ ἐμβάλλωσι κατ' ὀλίγον εἰς τὰς ψυχὰς των Χριστιανῶν ἰδέας ἐναντίον των δογμάτων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως και

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

(κατὰ τὸν ἰουλιον Σιμων)

«Εάν ἡ πολιτεία δὲν παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν αἰωνίας δικαιοσύνης και τῆς πηγῆς, ἐξ ἧς ἀπορρέει, τὸν Πατέρα τοῦτέστι καὶ Δεσμωργὸν τοῦ Σύμπαντος, οὐδὲν ἔχει δικαίωμα νὰ προστατεύῃ τὴν δικαιοσύνην και νὰ τιμωρῇ τὸ ἐγκλημα».

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΥΛΛΕΡ

Ἰωάννης Μύλλερ, ὁ διάσημος ἱστορικός, ἐπιδοθείς εἰς ἰδιαιτέρην μελέτην περὶ τῆς Νέας Διαθήκης και ἐπιχειρήσας νὰ ἐξηγήσῃ διὰ των νόμων τῆς ἱστορίας τὰ περὶ ἐγκαταστάσεως τοῦ χριστιανισμοῦ, κατέληξεν εἰς ὅλως ἀντίθετα συμπεράσματα, ἔγραψε δὲ τὰ ἐξῆς πρὸς τὸν φίλον του Κάρολον Βοννέ, τὸν χριστιανὸν φιλόσοφον, πρὸς δὲν πρότερον διαφώνει ὡς πρὸς τὸν ὑπερλόσιμον χαρακτηρὰ τῆς προσωποικότητος τοῦ Ἰησοῦ. «Σὺ με ἀγαπᾷς, φίλτατέ μοι Κάρολε· ἀλλὰ θὰ με ἀγαπᾷς περισσότερο πληροφαιρούμενος ὅτι δὲν διαφωνοῦμεν πλέον. Πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχον ἀναγνώσει τὴν Νέαν Διαθήκην, ὡς γνωρίζεις, δὲ, τὸ φρόνημά μου δὲν ἦτο ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ ἐκθαμβώσαν τὸν Παῦλον φῶς κατὰ τὴν πρὸς τὴν Δαμασκίον ὁδοπορίαν του δὲν ὑπῆρξεν οὔτε τηλαυγέστερον οὔτε θυμωστικέτερον ἀφ' ὅ,τι ἀνεφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας μου. Ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἀνεῦρον τὴν κλεῖδα πρὸς ἐξήγησιν πάσης ἐναντιοφάνειας των γεγονότων τοῦ ἡθικοῦ και κοινωνικοῦ βίου. Κατεῖδον τὴν ὄντως θυμωσικὴν πραγματικὴν σπουδαιοτάτην γεγονότων τελεσθέντων δι' ἀσημάτων μέσων. Ἐπίσθην ὅτι τὰ κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ χριστιανισμοῦ γινόμενα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἔργον Θεοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ τῆς Ἰερουσῆς τοῦ χριστιανικοῦ ὀρθοκείμενος».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀργυρίου Πολυχρονίδου, Π. Θ. καὶ καθηγητοῦ, κείμενον και ἐρμηνεία των κατὰ Κυριακὴν ἀναγιγνωσκόμενων περικαπῶν ἐκ των πράξεων των ἀποστόλων και των ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου, πρὸς χρῆσιν των μαθητῶν τῆς Β' τάξεως των Γυμνασίων και τῆς Γ' τάξεως των Διδασκαλείων κατὰ τὸ τελευταῖον πρόγραμμα τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἐγκρίσει τῆς ἐρᾶς Συνόδου τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Τιμᾶται δραχ. 1.75.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Και ἐν Λεμεσῷ τῆς Κύπρου ἰδρύθη λαϊκὸς σύνδεσμος ἡ «Εὐσεβεία». Σκόπος δ' αὐτοῦ, καθὼς ἐπιστηλίουσιν ἑμῶν, εἶνε ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ ὀρθοσκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ ταῖς λαϊκὰς ἰδίως τάξεσιν, ἐπιδωκωθησομένη δι' ἰδρύσεως λαϊκῶν σχολῶν, διὰ τακτικοῦ κηρύγματος, κατηχηματιῶν βιβλίου θήκης κτλ.

νὰ ὑπερπλάσωσιν οὕτως αὐτοὺς ἀπὸ τῆς μάνδρας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀποκαίεται δι' ὑμῶν κ. Νομάρχα, νὰ παρακαλέσῃτε τὴν Κυβέρνησιν ἵνα ἀνακαλέσῃ τὸ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1896 Βασ. Διάταγμα, ὃ ἐπικαλοῦνται οἱ Μασσόνοι ὅπως δικαιωνίσωσι τὴν ἐξ αὐτῶν ἐξάρτησιν τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς, νὰ καταγγείλῃτε δὲ εἰς τὴν Δικαστικὴν ἀρχὴν τοὺς ἐν νυκτὶ συνεδριάζοντας εἰς δύο γνωστὰς ἐνταῦθα οἰκίας, τοὺς ἰδιαιτέρως ἔχοντας γνωρίσματα, δι' ἰδιαιτέρου συνδεομένου ἔρκου και διὰ μυστικοῦ καταστατικοῦ, καταπατοῦντας οὕτω προφανῶς τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας, και ταῦτα, ἵνα μὴ ἀποθαρσύνῃσιν ἐτι μᾶλλον και γεννήσωσι ζητήματα διαιρέσεως εἰς τὸ ἔθνος ἐν τόσῳ κρίσιμῳ διὰ τὴν πατρίδα καιροῖς.

Ἐν Πάτραις τῇ 16 Ἰανουαρίου 1899.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν και Ἡλείας
ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Ἐκ των τοῦ Λαδουλαῖ)

«Ἀνεχώρησα ἐκ Παρισίων, και ἐπισκέψην τὴν Ἀμερικὴν, ὅπως ἐξακριβώσω τὸ μυστήριον τῆς ἀμερικανικῆς οἰκογενείας και τῆς ἀθωότητος των νεανίδων τοῦ νέου κόσμου. Ἐπὶ τῆς τραπέζης πάσης οἰκοδοποῖνης εἶδον τὴν Ἀγίαν Γραφὴν και τὴν ἐσπέραν εἰς πᾶσαν φιλικὴν συναναστροφὴν παρέστην εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἱερῶν βιβλίων. Οὕτω τὸ μυστήριον ἀπεκαλύφθη εἰς τὴν διάνοιάν μου. Ὁ Χριστὸς βασιλεύει ἐν ταῖς οἰκογενείαις τοῦ νέου κόσμου».

ΔΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ

Κυρίως τις ἐν Ἀμερικῇ ραπίζων ἕνα των δούλων του ὡς ἐγκαταλείψαντα τὴν ἐργασίαν του, ὅπως μεταβῇ εἰς ὀρθοσκευτικὴν ἀκολουθίαν, τῷ ἔλεγε· «Καὶ τί σοῦ εἶδει ὁ Χριστὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἀρίνεις τὴν ἐργασίαν σου;» Καὶ ὁ δούλος ἀπήντησε· «μοὶ εἶδει τὴν δύναμιν νὰ ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεὸν διὰ σέ».

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

(κατὰ τὸν μέγαν νομοθέτην πορταλῆς)

«Ἡ ὀρθοσκευτικὴ ἀδιαφορία παραλύει τὸν συνδέοντα τοὺς πολίτας ἠθικὸν δεσμόν, ἀποξηραίνει τὴν εὐαισθησίαν, ἐνισχύει τὰς ἰδιοτελεῖς ῥοπὰς, ὠθεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸν ἐγωισμόν, αἶρει πάντα φραγμὸν ἀπὸ των κτηνωδῶν τοῦ ἀνθρώπου ὀρέξεων, ἐμπνέει εἰς τὴν νεότητά τὴν ὑπεροφίαν, διὰ δὲ τῆς ἀκολασίας των πεποιθήσεων ὁδηγεῖ τοὺς λαοὺς εἰς τὴν ἀκολασίαν τοῦ ἐγκλήματος και παραλύει πάσας τὰς κοινωνικὰς δυνάμεις διὰ τῆς βεβηλώσεως των συνειδήσεων».

— Ἀπὸ τοῦ 1875—1897 ὁ πληθυσμὸς τῆς Γερμανίας ἡρῆσεν κατὰ 42 ο)· ὁ τῆς Γερμανίας κατὰ 27 τοῖς ο)· τῆς δὲ Γαλλίας μόνον κατὰ 6 καὶ 7)10 τοῖς ο)· Κατὰ τὸ 1875, ἡ Γαλλία εἶχε 36 εκατομ. κατοίκων, ἡ δὲ Γερμανία 41 εκατομ. Σήμερον ἡ Γερμανία ἀριθμεῖ 52,250,000; ἐνῶ ἡ Γαλλία δὲν ἀριθμεῖ πλέον τῶν 38,500,000. Τοιοῦτοτρόπως εἰς 100 Γάλλους ἀνταποκρίνεται 135 Γερμανοί, ἡ δὲ στατιστικὴ αὕτη ἐμποιεῖ δυσθυμίαν εἰς τοὺς Γάλλους πατριώτας. Δὲν εἶνε ζήτημα ὅτι ἡ δυσθυμία αὕτη θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιτεινόμενη, ἐὰν μεταξὺ τῶν γαλλικῶν τάξεων δὲν ἐπικρατήσῃσι σωφρονέστεραι ἰδέαι περὶ τῶν θεσμῶν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἦς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν Καινὴν Διαθήκην, δηλαδὴ τὴν Ἱερὰν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγνωστέα κατὰ τὴν Κυριακὴν 31 Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἀπόστολος ἐκ τῆς Β' πρὸς Κοριν. Ἐπιστ. Παῦλ. σ' 10—7' 1. Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ε', 21—28.

ΟΙ ΔΙΑΔΕΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΔΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7—8 μ. μ.

Κυριακὴ 31 Ἰανουαρίου Κ. Α. Διαλεγμαῖς
Κυριακὴ 31 Ἰανουαρίου (ὥρ. 9—10 μ. μ.) Μ. Ἱ. Γαλανός
Τρίτη 2 Φεβρουαρίου Μιχ. Ἱ. Γαλανός
Τετάρτη 3 » Κωνστ. Διαλεγμαῖς
Πέμπτη 4 » Μιχαήλ Ἱ. Γαλανός
Παρασκευὴ 5 » Μιχαήλ Ἱ. Γαλανός
Σαββάτῳ 6 » Μ. Ἱ. Γαλανός

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης 3—4 μ. μ.

Κυριακὴ 31 Ἰανουαρίου Ἀρχιμ. Τμ. Ἀναστασίου

Ἐν τῷ ναφ Ἀσωμάτων

Κυριακὴ εἰς τὴν πρῶτην λειτουργίαν Ἀρχ. Εὐσ. Ματθόπουλος

Ἐν τῷ ναφ Μεγάλου Μοναστηρίου

Τρίτη 2 Φεβρουαρίου 6—7 μ. μ. Ἀρχιμ. Εὐσ. Ματθόπουλος.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς «Αναπαλάσεως»,

ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος

Κυριακὴ κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν Μιχ. Γαλανός

Ἐν τῷ Ζαννεῖο Ὁρφανοτροφείῳ

Κυριακὴ 31 Ἰανουαρίου 4—5 μ. μ. Ἀρχ. Π. Δουληγιέρης

Τρίτη 2 Φεβρουαρίου 7—8 Ἡρακλῆς Παπαμανώλης.

Πέμπτη 4 » 7—8 Κων. Διαλεγμαῖς

Σαββάτῳ 30 » 6—7 Δημ. Παπαδόπουλος

ΜΑΣΣΟΝΙΚΑ

Ἀρθρον ἐπομένον δέλλων
Οἱ Μασσόνοι ἀρκίζονται νὰ μὴ λέγουν ἀλήθειαν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚ ΑΝΤΑΚΕΡΤΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Εὐαρεστήθηντε, παρακαλοῦμεν, νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἐπόμενα : Νὰ φροντίσητε νὰ μᾶς ἐμβάσητε διὰ τοῦ ἀσφαλεστέρου μέσου ὅσας συνδρομὰς ἔχετε εἰσπράξει μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1898· νὰ προσπαθήσητε νὰ μᾶς κλείσητε, τὸ ταχύτερον, τοὺς παλαιούς λογαριασμοὺς Σας, διότι μετ' οὐ πολὺ θὰ σας στείλωμεν ἀποδείξεις διὰ τὸ 1899· νὰ μᾶς ἐπιστρέψητε ὅλας τὰς εἰς χεῖράς Σας παλαιὰς ἀποδείξεις ὧν τῶν συνδρομητῶν, οἵτινες ΟΡΙΣΤΙΚΩΣ δὲν θέλουν νὰ πληρώσουν τὰς ὀφειλόμενας συνδρομὰς των, διότι σὰς εἶνε ὅλως ἀχρηστοί, καθ' ὅσον διὰ συνδρομὰς τοῦ 1899 δὲν πρέπει νὰ κάμντε οὐδεμίαν χρῆσιν τῶν εἰς χεῖράς Σας ἀχρηστῶν ἀποδείξεων, καὶ διότι θὰ ἐπέλθῃ μεγίστη σύγχυσις εἰς τοὺς λογαριασμοὺς μας, καὶ διότι διὰ τὸ 1899 θὰ Σας στείλωμεν νέας ἀποδείξεις ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΑΣ· πρὸς τοῦτο δεόν νὰ μᾶς δηλώσητε, λίαν ἐγκαίρως, ποῖοι τῶν κ. κ. συνδρομητῶν θὰ μένουν διὰ τὸ τρέχον ἔτος πρὸς γνῶσιν μας διὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν σχετικῶν καταλόγων.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ «ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Πρὸς πάντα τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ τακτικὰ μέλη τοῦ Συλλόγου «Αναπαλάσεως»

Τῇ 31 Ἰανουαρίου ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10η π. μ. παρακαλεῖσθε νὰ παραστήτε εἰς τὴν Γενικὴν τοῦ Συλλόγου Συνέλευσιν.

Ἀντικείμενα αὐτῆς εἰσὶν :

Υποβολὴ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ 1898 καὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1899.

Υποβολὴ τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐκθέσεως τοῦ 1878.

Ἐκλογὴ ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὸ 1899.

Ἀναθεώρησις τοῦ καταστατικοῦ.

Ἀνάγνωσις τῆς λογοδοσίας τῆς Διευθύνσεως καὶ τῆς Γραμματείας.

Ἐκ τοῦ προεδρείου

Τύποις Α. Ζ. ΔΙΔΑΓΜΑ

Ὁδὸς Ἀδριανοῦ, ἀριθ. 66, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον